

Anne Provoost geïnterviewd door Greet de Keyser in New York. © rr

sinds eeuwen bezig met een veel flexibelere interpretatie van de schriftten. Bij ons gold altijd dat je het relaas letterlijk moest nemen, de joden verklaren rekkelijk en moedigen *bibliodrama* aan.

In mijn bewerking is Noach ziekelijk en zwak, zijn vrouw beslist overboord te springen omdat ze te moe is voor het paradijs dat na de regen is beloofd, de vrouw van Cham wordt verliefd op het vrouwelijk ik-personage, en het hiernamaals is nog niet uitgevonden. Bij Google duikt *In the Shadow of the Ark* al een tijdje op onder sites genaamd *Spread the word* en *Keeping Christian Dollars in Christ's Kingdom*. Ook vandaag zijn er mensen van katholieke en protestantse bibliotheken die komen zeggen dat ze het boek hebben gelezen. Er valt geen onvertogen woord over de inhoud van mijn boek in dit land dat wij zo graag als puriteins bestempelen. De meest kritische vraag die ik krijg is: „Je hele boek door wordt de zondvloed beschreven als een ramp, nooit als een redding. Waarom eigenlijk?”

WE gaan van hier naar New York. New York is de plek waar de meeste uitgeverij van de VS hun hoofdkantoor hebben. Omdat we geen retourticket kunnen voorleggen, worden we op de luchthaven „geselecteerd” voor een volledige veiligheidscontrole: elke tube, elk doosje in mijn handbagage wordt zorgvuldig geïnspecteerd, wel met een flair en een humor die alle frustratie bij mezelf en de andere „geselecteerden” wegneemt.

We worden opgewacht door Linda Biagi, de vrouw die de nevenrechten van *In the Shadow of the Ark* verhandelt. Zij is het die de lijst met genodigden voor de lunch heeft opgesteld. Aan tafel zitten overwegend mensen van boekenclubs en uitgeverij – ze zijn hier omdat ze nevenrechten van het boek hebben gekocht,

de rechten op de audio-uitgave bijvoorbeeld, of de rechten op de uitgave in grote letter voor slechtzienden – maar ook dit keer bibliothecarissen van de hoofdbibliotheken van Brooklyn en Manhattan, en enkele onafhankelijke boekhandelaars.

Arthur neemt het woord en zegt met uitgestreken gezicht: „Zoals je kunt zien, hebben we jullie naar een ark gebracht.” We zitten in de sfeervolle zijkamer van Gramercy Tavern, zonder ramen, met kaarsen in de lichter, een houten plafond zo donker dat het met pek ingesmeerd lijkt, en op de muren weidse pastels met drassige landschappen. De gelijkenis is geheel toevallig natuurlijk, maar het brengt iedereen in de sfeer en breekt het ijs.

‘Ben je joodse? Christenen schrijven toch niet dit soort boeken?’

De uitgeefster van Penguin/Berkley is er. Ze ziet hier voor het eerst de gebonden versie van het boek, ze las het een paar maanden geleden in manuscriptvorm. In 2005 geeft zij het boek als paperback uit. „De cover van de hardback wil ik overnemen,” zegt ze. „Hij trekt aan en roept de juiste sfeer op.” De vormgeefster heeft twee figuren van schilderijen van Lord Leighton samengevoegd. „Voor Europeanen mag dit negentiende-eeuws aandoen,” zegt Arthur, „voor ons, Amerikanen, is dit bijbels.”

Ik krijg een plaats toegewezen tussen de afgevaardigde van de Gay & Lesbian Book Club en de boekenclub van de Homeschoolers, dat

zijn mensen die hun kinderen thuis onderwijzen. Er zijn tientallen boekenclubs in de VS, maar allemaal zitten ze sinds een fusie van een paar jaar geleden onder eenzelfde paraplu. „Dat geeft ons een concurrerende positie,” zegt de vrouw die naast me zit. „Het was de enige manier om het hoofd te bieden aan de online-verkoop van boeken.”

De boekenclubs gaan op zoek naar de gemeenschappelijke interesses van lezers. Lezers verenigen zich in leesclubs, en zo vinden de twee elkaar. „Van de Mother Daughter Reading Groups alleen zijn er in dit land een duizendtal,” zegt Arthurs redactrice Cheryl Klein. Een paar maanden geleden al heeft ze de leesgids geschreven die bij dit boek kan worden aangevraagd. Er staan denkvragen in die ik zelf niet kan beantwoorden.

De winkel op de begane grond van het Scholasticpand op Broadway is volgestouwd met boeken en educatief materiaal. De uitgeverij legt zich sinds kort ook toe op Spaanse uitgaven. Op de zich opdringende tweetaligheid wordt hier positief gereageerd. „Mensen die meer dan één taal leren, oefenen hun brein beter dan mensen die hun leven lang nooit een andere taal spreken,” zegt Arthur. Op de eerste verdieping bevindt zich hun documentatiecentrum, dat open staat voor het publiek, met op een groot scherm tegen de muur de projectie van een CNN-reportage over de vice-president van Scholastic, Barbara Marcus. Daarboven rijzen vijf verdiepingen op met afdelingen van de uitgeverij, met op het dak een zonovergoten greenhouse met kantine.

„Wat een uitzicht,” zeg ik als ik bovenkom. „Toen de torens er nog stonden was het nog mooier,” zegt Arthur.

In de vooravond gaan we in de East Village in de rij staan om *Fahrenheit 9/11* te bekijken met de autochtonen, maar de zaal is vol, en ook de latere voorstellingen zijn uitverkocht.

Dus lopen we aan het vlakbij gelegen Union Square maar bij boekhandel Barnes & Noble binnen. Het boekenaanbod bekijken is ronduit ontmoedigend. Hoe moet een boek over de zondvloed in deze zee van publicaties overeind blijven?

WE vliegen naar Washington DC. Dit is mijn vierde vlucht in vijf dagen, het reizen gaat in mijn kleren zitten. Arthur en ik gaan meteen na onze aankomst naar de zaal kijken waar hij mij gaat interviewen. Hij blijkt een nog grotere controlefreak te zijn dan ik. Hij wil de opstelling op het podium kennen. De microfoons staan klaar, het ijswater is aanwezig. „Dit is ook *mijn* eerste boekpresentatie in de Library of Congress,” vertrouwt hij me toe. In afwachting van mijn interview bezoeken we de bibliotheek. De leeszaal kom je niet zomaar in, hier wordt de stilte bewaakt. Dit is dan ook een heuse *research library*. In tegenstelling tot de openbare bibliotheken zijn de veiligheidsmaatregelen hier streng. De openbare bibliotheken die we hebben gezien zijn rustgevende en tegelijk levendige plaatsen met binnentuinen, open haarden, sofa's en cafeteria's waar de zoete geur van gebak hangt, met winkels waar je boeken kunt kopen en kraaknette toiletten. Sommige hebben de allure van kerken en kastelen, de weelderige verstoffelijking van de *Learning Society*.

In het interview hebben Arthur en ik het over het onderscheid tussen de goeden en de kwaden, en over hoe onthutsend het is als in postmoderne tijden nog wordt gepraat in termen van *coalition of the willing* en *rogue states*. Terwijl ik praat besef ik hoe verfrissend het is om weer eens hier te zijn, omdat ook in mijn Europese hoofd de Verenigde Staten steeds meer waren gaan lijken op een schurkenstaat.